

"মৰমৰ সন্তানসকল – তোমালোকৰ প্ৰথম পাঠ হৈছে - মই আত্মা হওঁ, শৰীৰ নহয়, আত্মা-অভিমানী হৈ থাকিলে পিতাৰ স্মৃতি থাকিব"

প্ৰশ্ন: তোমালোক সন্তানসকলৰ কোনটো গুপ্ত খাজনা আছে, যিটো মনুষ্যৰ নাই?

উত্তৰ: তোমালোকক ভগৱান পিতাই পঢ়ায়, সেই পঢ়াৰ আনন্দৰ গুপ্ত খাজনা তোমালোকৰ আছে। তোমালোকে জানা যে আমি যি পঢ়ি আছোঁ সেয়া ভৱিষ্যত অমৰলোকৰ বাবে, এই মৃত্যুলোকৰ বাবে নহয়। পিতাই কয় - পুৱাতে উঠি ফুৰা-চকা কৰা, কেৱল প্ৰথম পাঠটি স্মৰণ কৰা তেতিয়া আনন্দৰ খাজনা জমা হৈ গৈ থাকিব।

ওঁম শান্তি। পিতাই সন্তানসকলক সোধে – সন্তানসকল, আত্মা-অভিমানী হৈ বহিছানে? নিজকে আত্মা বুলি ভাবি বহিছানে? আমাক; আত্মাসকলক পৰমাত্মা পিতাই পঢ়াই আছে, সন্তানসকলৰ এইটো স্মৃতি উদয় হৈছে যে আমি দেহ নহওঁ, আত্মা হওঁ। সন্তানসকলক আত্মা-অভিমানী কৰি তুলিবৰ কাৰণেই পৰিশ্ৰম কৰিবলগীয়া হয়। সন্তানসকল আত্মা-অভিমানী হৈ থাকিব নোৱাৰে। বাৰে বাৰে দেহ-অভিমানত আহি যায়, সেইবাবে বাবাই সোধে - আত্মা-অভিমানী হৈ থাকানে? আত্মা-অভিমানী হ'লে তেতিয়া পিতাৰ স্মৃতি আহিব, যদি দেহ-অভিমানী হোৱা তেন্তে লৌকিক সম্বন্ধীয়সকল স্মৃতিলৈ আহিব। প্ৰথমতে এইটো স্মৃতিত ৰাখিবলগীয়া হয়, আমি আত্মা হওঁ। মোৰ; আত্মাতেই ৪৪ জন্মৰ পাৰ্ট (ভূমিকা) নিহিত হৈ আছে। এইটো দৃঢ় কৰিব লাগে যে আমি আত্মা হওঁ। আধাকল্প তোমালোক দেহ-অভিমানী হৈ আছে। এতিয়া কেৱল সংগমযুগতহে সন্তানসকলক আত্মা-অভিমানী কৰি তোলা হয়। নিজক দেহ বুলি ভাবিলে পিতা স্মৃতিলৈ নাহিব, সেইবাবে পোন প্ৰথমে এইটো পাঠ দৃঢ় কৰি লোৱা যে আমি আত্মা বেহদৰ (অসীমৰ) পিতাৰ সন্তান হওঁ। দেহৰ পিতাক স্মৰণ কৰিবলৈ কেতিয়াও শিকোৱা নহয়। এতিয়া পিতাই কয় – মোক; পাৰলৌকিক পিতাক স্মৰণ কৰা, আত্মা-অভিমানী হোৱা। দেহ-অভিমানী হ'লে দেহৰ সম্বন্ধ স্মৃতিলৈ আহিব, নিজকে আত্মা বুলি বুজা আৰু পিতাক স্মৰণ কৰা, এয়াই হৈছে পৰিশ্ৰম। এয়া কোনে বুজাই আছে, আমাৰ; আত্মাসকলৰ পিতাই, যাক সকলোৱে স্মৰণ কৰে যে বাবা আহক, আহি এই দুখৰ পৰা লিবাৰেট (মুক্ত) কৰক। সন্তানসকলে জানে যে এই পঢ়াৰ দ্বাৰা আমি ভৱিষ্যতলৈ উচ্চ পদ লাভ কৰোঁ।

এতিয়া তোমালোক পুৰুষোত্তম সংগমযুগত আছে। এই মৃত্যুলোকত এতিয়া একেবাৰে থাকিব নালাগে। আমাৰ এই পঢ়া হৈছেই ভৱিষ্যত ২১ জন্মৰ বাবে। আমি সত্যযুগ অমৰলোকৰ বাবে পঢ়ি আছোঁ। অমৰ বাবাই আমাক জ্ঞান শুনাই আছে গতিকে ইয়াত যেতিয়া বহা তেতিয়া নিজক আত্মা বুলি বুজি পিতাৰ স্মৃতিত থাকিব লাগে তেতিয়াহে বিকৰ্ম বিনাশ হ'ব। আমি এতিয়া সংগমযুগত আছোঁ। বাবাই আমাক পুৰুষোত্তম কৰি আছে। বাবাই কয় - মোক স্মৰণ কৰিলে তোমালোক পুৰুষোত্তম হৈ যাবাৰে। মই মনুষ্যৰ পৰা দেৱতা কৰি তুলিবলৈ আহিছোঁ। সত্যযুগত তোমালোক দেৱতা আছিল, এতিয়া জানা যে কেনেকৈ তোমালোক ছিৰি নামি আহিলা। আমাৰ আত্মাত ৪৪ জন্মৰ পাৰ্ট (ভূমিকা) নিহিত হৈ আছে। জগতত কোনেও নাজানে, সেই ভক্তিমাৰ্গ বেলেগ, এই জ্ঞান মাৰ্গ বেলেগ। যিসকল আত্মাক পিতাই পঢ়ায় তেওঁলোকে জানে, আন কোনেও নাজানে। এয়া হৈছে গুপ্ত খাজনা ভৱিষ্যতৰ বাবে। তোমালোকে পঢ়াই অমৰলোকৰ বাবে, এই মৃত্যুলোকৰ বাবে নহয়। এতিয়া পিতাই কয় - ৰাতিপুৱা উঠি ফুৰা-চকা কৰা। প্ৰথম পাঠ এইটো স্মৰণ কৰা যে আমি আত্মা হওঁ, শৰীৰ নহয়। আমাৰ আত্মিক পিতাই আমাক পঢ়ায়। এই দুখৰ সৃষ্টি এতিয়া পৰিৱৰ্তন হ'ব। সত্যযুগ হৈছে সুখৰ সৃষ্টি, বুদ্ধিত গোটেই জ্ঞান আছে। এয়া হৈছে আত্মিক স্পিৰিচুৱেল (আধ্যাত্মিক) জ্ঞান। পিতা জ্ঞানৰ সাগৰ স্পিৰিচুৱেল ফাদাৰ হয়। তেওঁ হৈছে আত্মাৰ পিতা। বাকীতো সকলো দেহৰে সম্বন্ধীয় হয়। এতিয়া দেহৰ সম্বন্ধ ত্যাগ কৰি এজনৰ সৈতে সম্বন্ধ গঢ়িব লাগে। গায়নো কৰে যে মোৰতো এজনেই দ্বিতীয় কোনো নাই। আমি এজন পিতাকেই স্মৰণ কৰোঁ। দেহকো স্মৰণ নকৰোঁ। এই পুৰণি দেহতো ত্যাগ কৰিব লাগিব। এইটোও তোমালোকে জ্ঞান পাইছা। এই শৰীৰ কেনেকৈ এৰিব লাগে। স্মৰণ কৰি কৰি শৰীৰ এৰি দিব লাগে, সেইবাবে বাবাই কয় - আত্মা-অভিমানী হোৱা। নিজৰ ভিতৰত মন্থন কৰি থাকা - পিতা, বীজ আৰু বৃক্ষক স্মৰণ কৰিব লাগে। শাস্ত্ৰবোৰত এই কল্প বৃক্ষৰ বৃত্তান্ত আছে।

এইটোও সন্তানসকলে জানে যে আমাক জ্ঞান সাগৰ পিতাই পঢ়ায়। কোনো মনুষ্যই নপঢ়ায়। এইটো দৃঢ় কৰি ল'ব লাগে। পঢ়িবতো লাগে নহয় জানো। সত্যযুগতো দেহধাৰীয়ে পঢ়ায়, এওঁ (শিৱবাবা) দেহধাৰী নহয়। এওঁ কয় - মই পুৰণি দেহৰ আধাৰ লৈ তোমালোকক পঢ়াওঁ। কল্পই কল্পই মই তোমালোকক এনেকৈ পঢ়াওঁ। আকৌ কল্পৰ পাচতো এনেকৈ পঢ়াম। এতিয়া মোক স্মৰণ কৰিলে তোমালোকৰ বিকৰ্ম বিনাশ হ'ব, মইহে পতিত-পাৱন হওঁ। মোকেই সৰ্ব শক্তিমান বুলি কয়।

কিন্তু মায়াও কম নহয়, মায়াও শক্তিমান হয়, ক'ৰ পৰা বগৰাই দিলে। এতিয়া স্মৃতিলৈ আহে নহয় জানো। ৪৪ৰ চক্ৰৰো গায়ন আছে। এয়া মনুষ্যৰে কথা। অনেকে সোধে, জীৱ-জন্তুবোৰৰ কি হ'ব। হেৰ', ইয়াত জীৱ-জন্তুৰ কথা নাই। পিতায়ো সন্তানসকলৰ সৈতে কথা পাতে, বাহিৰৰ সকলোত পিতাক নাজানেই, তেন্তে তেওঁলোকে কি কথা পাতিব। কোনোবাই ক'ব - আমি পিতাক সাক্ষাৎ কৰিব বিচাৰো, এতিয়া একোৱেই নাজানে, বহি অপ্ৰয়োজনীয় প্রশ্ন সুধিব। ৭ দিনৰ কোৰ্ট (পাঠ্যক্ৰম) কৰাৰ পাচতো সম্পূৰ্ণকৈ একো বুজি নাপায় যে এওঁ আমাৰ বেহদৰ পিতা। যিসকল পূৰণা ভক্ত আছে, যিসকলে বহুত ভক্তি কৰিছে তেওঁলোকৰ বুদ্ধিততো জ্ঞানৰ সকলো কথা ধাৰণ হৈ যায়। যদি ভক্তি কমকৈ কৰিছে তেন্তে বুদ্ধিত কমকৈ ধাৰণ হ'ব। তোমালোক হৈছা সকলোতকৈ বেছি পুৰণি ভক্ত। গায়নো কৰা হয় যে ভগৱান ভক্তিৰ ফল দিবলৈ আহে। কিন্তু কোনোবাই এইটো জানে জানো। জ্ঞান মার্গ আৰু ভক্তি মার্গ একেবাৰেই পৃথক। গোটেই জগত আছে ভক্তি মার্গত। কোটিৰ মাজত কোনোবা আহি এয়া পঢ়ে। বুজনিতো অতি মিঠা। ৪৪ জন্মৰ চক্ৰও মনুষ্যইহে জানিব নহয় জানো। তোমালোকে আগতে একো জনা নাছিল, শিৱকো জনা নাছিল। শিৱৰ মন্দিৰ কিমান অনেক আছে। শিৱৰ পূজা কৰে, জল অৰ্পণ কৰে, শিৱায়ে নমঃ কৰে, কিয় পূজা কৰে, একোৱেই নাজানে। লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ পূজা কিয় কৰে, তেওঁলোক ক'লৈ গ'ল, একোৱেই নাজানে। ভাৰতবাসীয়েই আছে যিয়ে নিজৰ পূজ্যসকলক একেবাৰে নাজানে। খ্ৰীষ্টানসকলে জানে, ক্ৰাইষ্ট (যীশুখ্ৰীষ্ট) অমুক চনত আহিছিল, আহি স্থাপনা কৰিলে। শিৱবাবাক কোনেও নাজানে। পতিত-পাৱন বুলিও শিৱকেই কয়। তেৱেঁই উম্মতকৈ উম্ম নহয় জানো। তেওঁৰ সকলোতকৈ বেছি সেৱা কৰে। সকলোৰে সংগতি দাতা হয়। তোমালোকক চোৱা কেনেকৈ পঢ়ায়। পিতাক আহ্বানো কৰে যে আহি পাৱন কৰি তোলক। মন্দিৰত কিমান পূজা কৰে, কিমান ধুমধামেৰে, কিমান খৰচ কৰে। শ্ৰীনাথৰ মন্দিৰত, জগন্নাথৰ মন্দিৰত গৈ চোৱা। হওঁতে এজনেই। জগন্নাথ (জগত নাথ)ৰ ওচৰত চাউলৰ চৰু আগবঢ়ায়। শ্ৰীনাথততো বহুত সামগ্ৰী তৈয়াৰ কৰে। পাৰ্থক্য কিয় হয়? কাৰণ থাকিব লাগে নহয় জানো। শ্ৰীনাথকো ক'লা বৰণীয়া, জগন্নাথকো ক'লা বৰণীয়া কৰি দিয়ে। কাৰণতো একোৱেই নুবুজে। জগত-নাথ বুলি লক্ষ্মী-নাৰায়ণকহে কয় নে ৰাধা-কৃষ্ণক কোৱা হ'ব? ৰাধা-কৃষ্ণ, লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ সম্বন্ধ কি, এইটোও কোনেও নাজানে। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে গম পাইছা যে আমি পূজ্য দেৱতা আছিলোঁ আকৌ পূজাৰী হলোঁ। চক্ৰ পৰিক্ৰমা কৰিলোঁ। এতিয়া পুনৰ দেৱতা হ'বৰ কাৰণে আমি পঢ়োঁ। এয়া কোনো মনুষ্যই নপঢ়ায়। ভগৱানুবাচ (ভগৱানৰ বাণী) হয়। জ্ঞান সাগৰ বুলিও ভগৱানক কোৱা হয়। ইয়াততো ভক্তিৰ সাগৰ বহুত আছে যিয়ে পতিত-পাৱন জ্ঞান সাগৰ পিতাক স্মৰণ কৰে। তোমালোক পতিত হৈ গ'লা পুনৰ পাৱন নিশ্চয় হ'ব লাগিব। এয়া হয়ই পতিত সৃষ্টি। এয়া স্বৰ্গ নহয়। বৈকুণ্ঠ ক'ত আছে, এইটো কোনেও গম নাপায়। এনেকৈ কয় যে বৈকুণ্ঠলৈ গ'ল। তেন্তে আকৌ নৰকৰ ভোজন আদি তোমালোকে তেওঁক (মৃতকৰ আত্মাক) কিয় খাবলৈ দিয়া। সত্যযুগততো অনেক ফল-ফুল আদি থাকে। ইয়াত কি আছে? এয়া হৈছে নৰক। এতিয়া তোমালোকে জানা যে বাবাৰ দ্বাৰা আমি স্বৰ্গবাসী হোৱাৰ পুৰুষাৰ্থ কৰি আছোঁ। পতিতৰ পৰা পাৱন হ'ব লাগে। পিতাই যুক্তিতো শুনাইছে - কল্পই কল্পই পিতায়ো যুক্তি শুনায়। মোক স্মৰণ কৰিলে বিকৰ্ম বিনাশ হ'ব। এতিয়া তোমালোকে জানা যে আমি পুৰুষোত্তম সংগমযুগত আছোঁ। তোমালোকেই কোৱা যে বাবা আমি ৫ হাজাৰ বছৰ পূৰ্বে এয়া (দেৱী-দেৱতা) হৈছিলোঁ। তোমালোকেহে জানা যে কল্পই কল্পই এই অমৰকথা বাবাৰ পৰা শুনোঁ। শিৱবাবাহে অমৰনাথ হয়। বাকী এনেকুৱা নহয় যে পাৰ্ৱতীক বহি কথা (কাহিনী; আখ্যান) শুনায়। সেয়া হৈছে ভক্তি। জ্ঞান আৰু ভক্তিক তোমালোকে বুজিছা। ব্ৰাহ্মণসকলৰ দিন আকৌ ব্ৰাহ্মণসকলৰ ৰাতি। পিতাই বুজায় - তোমালোক ব্ৰাহ্মণ নোহোৱা জানো। আদি দেৱো ব্ৰাহ্মণেই আছিল, দেৱতা বুলি কোৱা নহ'ব। আদি দেৱৰ ওচৰলৈও যায়, দেৱীসকলৰো কিমান নাম আছে। তোমালোকে ছাৰ্ভিচ (সেৱা) কৰিছা সেইকাৰণে তোমালোকৰ গায়ন আছে, ভাৰত যি ভাইচলেচ্ (নিৰ্বিকাৰী) আছিল সেয়া পুনৰ ভিচিয়াচ (বিকাৰী) হৈ গ'ল। এতিয়া ৰাৱণৰ ৰাজ্য নহয় জানো।

সংগমযুগত তোমালোক সন্তানসকল এতিয়া পুৰুষোত্তম হৈ যোৱা, তোমালোকৰ ওপৰত বৃহস্পতিৰ দশা অবিনাশী ৰূপত চলে সেয়েহে তোমালোক অমৰপুৰীৰ মালিক হৈ যোৱা। পিতাই তোমালোকক পঢ়াই আছে, মনুষ্যৰ পৰা দেৱতা কৰি তুলিবলৈ। স্বৰ্গৰ মালিক হোৱাটোক বৃহস্পতিৰ দশা বুলি কোৱা হয়। তোমালোকে স্বৰ্গ অমৰপুৰীলৈতো নিশ্চয় যাব। বাকী পঢ়াত দশা তল-ওপৰ হৈ থাকে। স্মৃতিয়েই পাহৰি যায়। পিতাই কৈছে - মোক স্মৰণ কৰা। গীতাতো আছে ভগৱানুবাচ - কাম মহাশক্ৰ হয়। পঢ়েও কিন্তু বিকাৰক জয় কৰে জানো। ভগৱানে কেতিয়া ক'লে? ৫ হাজাৰ বছৰ হ'ল। এতিয়া পুনৰ ভগৱানে কয় - কাম মহাশক্ৰ হয়, ইয়াৰ ওপৰত জয়ী হ'ব লাগে। কাম বিকাৰ আদি-মধ্য-অন্ত দুখ দিওঁতা হয়। মুখ্য হৈছে কাম বিকাৰৰ কথা, ইয়াৰ ক্ষেত্ৰতেই পতিত বুলি কোৱা হয়। এতিয়া জ্ঞাত হৈছা, এই চক্ৰ ঘূৰি থাকে। আমি পতিত হৈ যাওঁ, পুনৰ পিতা আহি ড্ৰামা অনুসৰি পাৱন কৰি তোলে। বাবাই বাৰে বাৰে কয়, প্ৰথমতে 'অল্ফ'ৰ (পৰমপিতাৰ) কথা স্মৰণ কৰা, শ্ৰীমতত চলিলেহে তোমালোক শ্ৰেষ্ঠ হ'ব। তোমালোকে এইটোও জানা যে আমি প্ৰথমে শ্ৰেষ্ঠ আছিলোঁ আকৌ ব্ৰষ্ট হৈ গ'লোঁ। এতিয়া পুনৰ শ্ৰেষ্ঠ হোৱাৰ পুৰুষাৰ্থ কৰি আছোঁ। দৈৱীগুণ ধাৰণ কৰিব লাগে। কাকো দুখ দিব নালাগে।

সকলোকে মাৰ্গ-দৰ্শন কৰি গৈ থাকা, পিতাই কয় - মোক স্মৰণ কৰিলে পাপ খণ্ডন হ'ব। পতিত-পাৱন বুলি তোমালোকে মোকেই কোৱা নহয় জানো। এইটো কোনেও নাজানে যে পতিত-পাৱন কেনেকৈ আহি পাৱন কৰি তোলে। কল্পৰ আগতেও পিতাই কৈছিল - মামেকম্ (মনে মনে কেৱল মোক) স্মৰণ কৰা। এয়া যোগ অগ্নি হয়, যাৰ দ্বাৰা পাপ দন্ধ হয়। খাদ (বিকাৰৰ লেপ) আঁতৰি গ'লে আত্মা পবিত্ৰ হৈ যায়। খাদ সোণতহে মিহলায়। তেতিয়া অলংকাৰো তেনেকুৱাই হয়। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলক পিতাই বুজাইছে যে আত্মাত কেনেকৈ খাদ মিহলি হয়, সেইবোৰ আঁতৰাব লাগে। পিতাৰো ড্ৰামাত ভূমিকা আছে যে আহি তোমালোক সন্তানসকলক আত্মা-অভিমানী কৰি তোলে। পবিত্ৰও হ'ব লাগে। তোমালোকে জানা সত্যযুগত আমি বৈষ্ণৱ আছিলোঁ। পবিত্ৰ গৃহস্থ আশ্ৰম আছিল। এতিয়া আমি পবিত্ৰ হওঁ আৰু বিষ্ণুপুৰীৰ মালিক হওঁগৈ। তোমালোক ডবল বৈষ্ণৱ হোৱা। সঁচা বৈষ্ণৱ তোমালোক হোৱা। তেওঁলোক হৈছে বিকাৰী বৈষ্ণৱ ধৰ্মৰ। তোমালোক হৈছে নিৰ্বিকাৰী বৈষ্ণৱ ধৰ্মৰ। এতিয়া তোমালোকে এফালেতো পিতাক স্মৰণ কৰা আৰু পিতাৰ যি ন'লেজ (জ্ঞান) আছে সেয়া তোমালোকে ধাৰণ কৰা। তোমালোক ৰজাৰো ৰজা হোৱাগৈ। সেইসকল ৰজা অল্পকালৰ কাৰণে হয়, এটা জন্মৰ কাৰণে। তোমালোকৰ ৰাজত্ব 21 প্ৰজন্মৰ অৰ্থাৎ ফুল এজ পাছ কৰা (সম্পূৰ্ণ কালৰ বাবে কৃতকাৰ্য হোৱা)। তাত কেতিয়াও অকাল মৃত্যু নহ'ব। তোমালোকে কালৰ ওপৰত জয়ী হোৱা। যেতিয়া সময় হয় তেতিয়া বুজি পোৱা যে এই পুৰণা শৰীৰ এৰি নতুন ল'ব লাগে। তোমালোকৰ সাক্ষাৎকাৰ হ'ব। সুখৰ বাদ্য বাজি থাকে। তমোপ্ৰধান শৰীৰ ত্যাগ কৰি সতোপ্ৰধান শৰীৰ ধাৰণ কৰা এয়াতো আনন্দৰ কথা। তাত এভাৰেজ (গড়) আয়ুস 150 বছৰ হয়। ইয়াততো অকাল মৃত্যু হৈ থাকে, কিয়নো ভোগী হয়। যিসকল সন্তানৰ যোগ যথার্থ হয়, তেওঁলোকৰ সকলো কৰ্মেন্দ্ৰিয় যোগবলৰ দ্বাৰা বশ হৈ থাকিব। সম্পূৰ্ণ যোগত থাকিলে কৰ্মেন্দ্ৰিয় শীতল হৈ যায়। সত্যযুগত তোমালোকক কোনো কৰ্মেন্দ্ৰিয়ই প্ৰবঞ্চনা নকৰে, কেতিয়াও এনেদৰে নক'বা যে কৰ্মেন্দ্ৰিয় বশত নাই। তোমালোকে বহুত উচ্চতকৈও উচ্চ পদ পোৱা। ইয়াক কোৱা হয় বৃহস্পতিৰ অবিনাশী দশা। বৃহস্পতি মনুষ্য সৃষ্টিৰ বীজৰূপ হৈছে পিতা। বীজ ওপৰত আছে, তেওঁক স্মৰণো ওপৰত কৰে। আত্মাই পিতাক স্মৰণ কৰে। তোমালোক সন্তানসকলে জানা বেহদৰ পিতাই আমাক পঢ়ায়, তেওঁ এবাৰেই আহে অমৰকথা শুनावলৈ। অমৰকথা বুলি কোৱা, সত্য নাৰায়ণৰ কথা বুলি কোৱা, সেইটো কথাৰো অৰ্থ বুজি নাপায়। সত্য নাৰায়ণৰ কথাৰে নৰৰ পৰা নাৰায়ণ হয়। অমৰকথাৰে তোমালোক অমৰ হোৱা। বাবাই প্ৰতিটো কথা ক্ৰীয়াৰ (স্পষ্ট) কৰি বুজায়। ভাল বাৰু!

অতি মৰমৰ, কল্পৰ পাচত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু গুডমৰ্ণিং। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-*

(1) যোগবলৰ দ্বাৰা নিজৰ সকলো কৰ্মেন্দ্ৰিয়ক বশীভূত কৰিব লাগে। এজন বৃহস্পতি পিতাৰ স্মৃতিত থাকিব লাগে। সঁচা বৈষ্ণৱ অৰ্থাৎ পবিত্ৰ হ'ব লাগে।

(2) ৰাতিপুৱা উঠি প্ৰথম পাঠটি দূত কৰিব লাগে যে মই আত্মা হওঁ, শৰীৰ নহয়। আমাৰ আত্মিক পিতাই আমাক পঢ়ায়, এই দুখৰ সৃষ্টি এতিয়া পৰিৱৰ্তন হ'ব... এনেকৈ যাতে বুদ্ধিত গোটেই জ্ঞান মন্থন হৈ থাকে।

বৰদান: নিজৰ প্ৰতি “ইচ্ছা মাত্ৰম্ অবিদ্যা” (ইচ্ছাৰ বিষয়ে অজ্ঞ) হৈ পিতাৰ সমান অখণ্ডানী, পৰোপকাৰী হোৱা যেনেদৰে ব্ৰহ্মা বাবাই নিজৰ সময়ো সেৱাত দিলে, নিজে বিনম্ৰ হৈ সন্তানসকলক মান দিলে, কামৰ কৃতিত্ব অৰ্জনো ত্যাগ কৰিলে। নাম, মান, যশ সকলোতে পৰোপকাৰী হ'ল, নিজৰ ত্যাগ কৰি আনক কৃতিত্ব দিলে, নিজক সদায় সেৱাধাৰীৰ স্থানত ৰাখিলে, সন্তানসকলক মালিকৰ স্থানত ৰাখিলে। সন্তানসকলৰ সুখকে নিজৰ সুখ বুলি ভাবিলে। সেইদৰে পিতাৰ সমান “ইচ্ছা মাত্ৰম্ অবিদ্যা” অৰ্থাৎ আপোনভোলা ফকীৰ হৈ অখণ্ডানী পৰোপকাৰী হোৱা তেতিয়া বিশ্ব কল্যাণৰ কাৰ্যত তীৱ্ৰগতি আহি যাব। গোচৰ (অভিযোগ) আৰু পৰিস্থিতি সমাপ্ত হৈ যাব।

শ্লোগান: জ্ঞান, গুণ আৰু ধাৰণাত সিদ্ধ (সাগৰ, বিশাল) হোৱা, স্মৃতিত বিন্দু হোৱা।

!! ওঁম্ শান্তি !!

ওঁম্ শান্তি!!